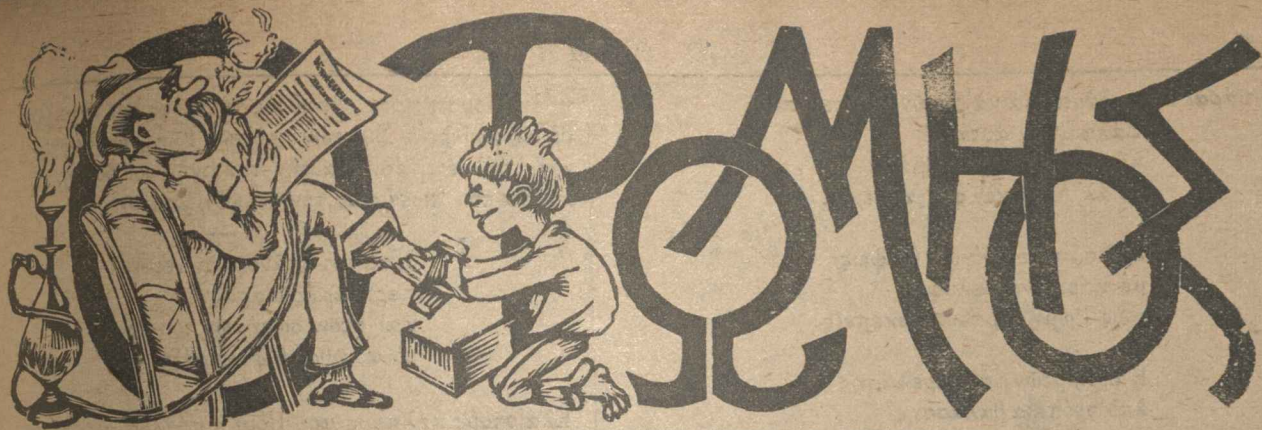

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας ποδὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρε—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Εἰκοστὴ Δεκιμβρίου κι' ἐβδόμη,
κι' οἱ σεισμοὶ καταστρέφουν ἀκόμη.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτὼ κι' ἐνιακόσια,
νεα δρᾶσις Ρωμῶν μετὰ τὴν γλῶσσα.

Χίλια κι' ἐξήντα πέντε λογαριάζω,
καὶ δένδρα Χριστουγέννων ἐορτάζω.

Ρίμαις Χριστουγεννιάτικαῖς ὀλίγον τι μπαχαρικάις.

Ἦλθανε κι' ἐφέτος μάγοι μετὰ μυρωδικὰ καὶ δῶρα
μέσ' ὅσων Ρωμῶν τὴν ψώρα,
κι' εὐθὺς πῆγαν τὸν Κορφιᾶτη
ν' ἀνταμώσουν τὸν καυμένο,
καὶ τὸν ὄρηκαν στὸ κρεβάτι
μετὰ σισύραις σκεπασμένο.

Εὐπνα, Κόντε ραφινάτε,
ξυπνα, Κόντε χαϊδεμμένε,
ξυπνα, Κόντε Κιγκινάτε,
καὶ Μεσσία δοξασμένε.

Σὲ δοξάζουν ἀγραυλοί,
σὲ δοξάζουν καὶ ποιμένες,
πολυφίλητος Αὐλή,
καὶ λαπάραις χορτασμέναις.

Κάνουν ὅλοι τεμενάδες
ἐμπροστὰ σου, Σερασκέρη,
καὶ κομμάτων τσελιγκάδες
σὲ βαστοῦν ἀπὸ τὸ χέρι.

Μέσα σ' τὴν γῆ τῶν ψοφημιῶν
κομπὲ Σωτήρα σήκω,
κι' ἡ σωτηρία τῶν Ρωμῶν
ὠρίμασε σὰν σῦκο.

Ὡς τὰρ ἂν δὲν ἐσώθησαν, ἐφέτος δίχως ἄλλο
θὰ γίνουν καὶ στρατεύματα καὶ Ναυτικὸ μεγάλο.
Ἐφέτος, Κόντε, κι' ἄλλοι τρεῖς ἐδῆξαν σωτήρες
νὰ σώσουν μετὰ τὰ φῶτα τῶν τοῦ Ναυτικοῦ τῆς μοίραις.

Τοῦ κράτους τῶν Φακίρηδων
ξυπνάτε πατριῶται,
σήκω καραβοκύρηδων
καραβοκύρη πρώτε.

Σήκω, Σωτήρα λιγερὲ,
μέσ' αὐτὰ τὰ κρύα,

καὶ κάνε μετὰ τοὺς τρεῖς καρὲ
γιὰ Στόλων σωτηρία.

Σήκω καὶ θγάλε μιά φωνή
μετὰ τῆς τρομπομαρίναις
'στὴ Ρωμησοῦνη τὴν τρανή,
ποῦ ζοῦν πολλὰς φαρίναις.

Τοῦ νοτιᾶ τὴν ὑγρασία
μὴν τὴν σχιάζεσαι, Μεσσία,
μήτε τοῦ βοριᾶ τὰ πάγη
νὰ σὲ κάνουν ν' ἀδρανῆς,
καὶ τοῦ πόντου τὰ πελάγη
τολμηρὸς ν' ἀνακινής.

Μετὰ τοὺς τρεῖς τοὺς τσελεπήδες
μὴ σὲ σχιάζουν, Θεοτόκη,
κἂν βοριάδες, κἂν γαρμπήδες,
κἂν μαινόμενοι σορόκοι.

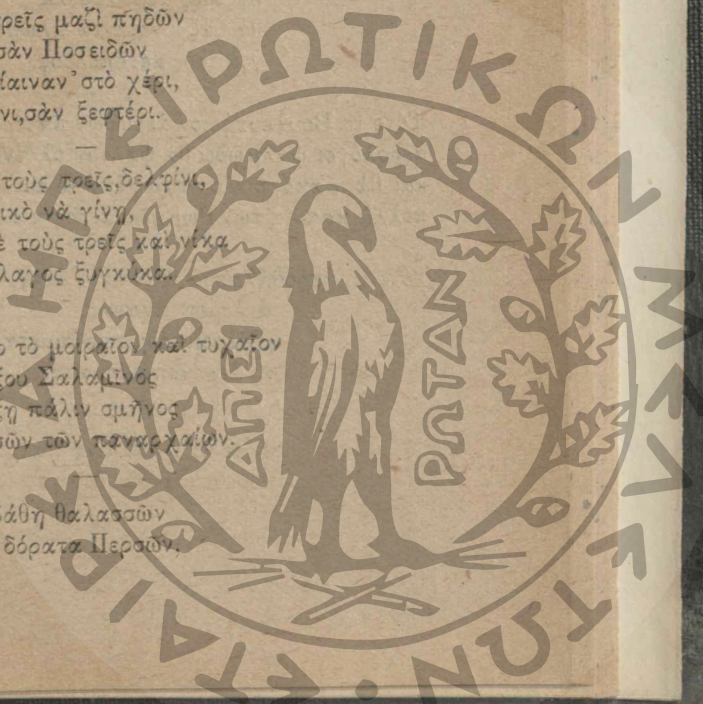
Μὴ στὸ στρώμα ξαπλωμένος
τοὺς μπεμπέδες σου μετράς,
κι' ἄς παραμυθῇ τὸ γένος
τῶν σωτήρων ἡ τετράς.

Μετὰ τοὺς τρεῖς μαζί πηδῶν
πρόβαλε σὰν Ποσειδῶν
μετὰ τὴν τράιναν στὸ χέρι,
σὰν δελφίνι, σὰν ξεπτέρι.

Σήκω μετὰ τοὺς τρεῖς, δελφίνοι,
νέο Ναυτικὸ νὰ γίνῃ,
δρόντα μετὰ τοὺς τρεῖς καὶ νῆα
καὶ τὸ πέλαγος ξυγκύβει.

Καὶ στὸ πέλαγος ἐκεῖνο τὸ μοιραῖον καὶ τυχεῖον
τῆς ἐνδόξου Σαλαμίνος
ν' ἀλαλάξῃ πάλιν σμῆνος
τῶν Περσῶν τῶν παναρχαίων.

Κι' ἀπὸ ἐσθλῆς θαλάσσης
νὰ δώγουν δόρατα Περσῶν.

και τιάραι και κιθάρες, μὰ νὰ βγοῦν κι' ὀρεκτικοὶ
Σαλαμίνων ἀστακοὶ
κόκκινοι κι' ἀρματωμένοι
κι' ἄλ' Ἀμερικὲν φτερισμένοι.

Καὶ οὐ τότε πνίγων θλίψεις
μὲ τιάρας νὰ καλύψῃς
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς ἀσκεπεῖς.

Καὶ σκιρτῶν νὰ παρελάσῃς
ἀπὸ τρόπαια θαλάσσης
μὲ ρομφαίαν ἀστραπῆς.

Πρὸς ὁδοὺς ποντίας τράπου,
στήσῃς τὸ κορμὶ σου ντοῦρο...
κάπνιζε καὶ κάπου κάπου
τῆς Αὐλῆς κανένα ποῦρο.

Ὅλοι χάσκοντες θὰ μείνουν
κι' ἀερόπλοια θὰ γίνουν
στὸ Ρωμαϊκὸ μὲν' ἔμερα.

Καὶ μ' ἐκεῖν' ἀερομάχοι,
ποῦ δὲν θάχουνε στομάχι,
θὰ πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα.

Τότε σοβαροὶ καὶ μῶμοι,
τότε καὶ τρανοὶ καὶ νάνοι
θὰ γενοῦν ἀεροδρόμοι,
θὰ γενοῦν ἀεροπλάνοι.

Καὶ στὴν χώραν τῶν ἡλίων
καὶ στὴν γῆν τῆς ἀδρανείας
Στόλος ἐξ ἀεροπλοίων
ἀνωθεν θὰ πολεμῇ,
καὶ θὰ δολιχοδρομῇ
σὲ στιβάδας οὐρανιας.

Τότε θρόντοι τῶν ἀέρων,
τῶν νεφῶν καὶ τῶν αἰθέρων,
τότε μ' ἀεροτορπίλλας
θὰ σκορποῦν ἀέρων στήλας.

Χωρὶς λεπτὰ καὶ δάνεια
θὰ γίνουν πλοῖα σπάνια
μετέωρα κι' οὐράνια.

Τότε κι' ἀεροδάμονες, τότε κι' ἀεροπόροι
μὲ τοὺς ἀεροστόλους
θὰ βάξουν πάντα πλήρη
γὰρ τοὺς ἀεροπόλους.

Τότε τὸ Βουλευτήριον ἀερωδῶν πατέρων
ἀερολόγοι ψαλμῶδοι θὰ ψάλουν ὁλοένα,
καὶ θὰ τρακάρουν συνεχῶς ἐπάνω τῶν ἀέρων
πολλὰ κranία τῶν Ρωμηῶν ἀεροφουσκωμένα.

Τότε κι' ἀεροθάλασσα θ' ἀνοίγῃ ἐκτενής,
ἀτέρμων, ἀχανής,
μ' ἀερομπουμπουνίσματα
κι' ἀεροκοπανίσματα.

Τότε κι' ἡ τάλαινα πατρίς
χορεύουσα σὰν ὀρχηστρίς,

κι' ἐγείρουσα πρὸς οὐρανοὺς τὴν κεφαλὴν τὴν οὐλὴν
θὰ πῇ καθὼς ὁ Συμεὼν πρὸ τῶν Ἑλλήνων ἔλων·
νῦν ἀπολύεις, δέσποτα, τὴν ταπεινὴν σου δούλην
ὅτ' εἶδα τὸν σωτήριον, τὸν ἀερώδη Στόλον.

Καὶ τότε ἐπάνω τῶν νεφῶν
περιχαρῆς θ' ἀράξῃ,
καὶ στῶν σωτήρων τῶν σοφῶν
τὸ πλῆθος θ' ἀνακράξῃ.

Ἐλα' στοὺς κόλπους μου Βουλὴν μαλαγῶν ἀερόπλων,
ποῦ κράτος μ' ἔκαμες νεφῶν, ἀέρων, μετεώρων.
Ἐσεῖς ἐπαναφέρατε τὰ κλέη τὰ θαλάσσια,
κάθε μου Στόλος σήμερα
δὲν ἦτο παρὰ χίμαιρα,
κι' ἐν τούτοις ἀερόπλοια σκαρῶσατε θαυμάσια.

Στρατὸ δὲν εἶχα στὴν ξηρά,
κι' ἐν τούτοις μ' ἐσυνδράματε,
καὶ στρατηγούς ἐκάματε,
ποῦ κάνουν θραῦσι' στὰ νερά.

Δεῦτε λοιπὸν ἐκεῖνην
τὴν σφαῖραν τὴν γῆνιν
διὰ παντὸς ἀφήσετε.

Καὶ μὲ φαλμοὺς εὐμόλπους
εἰς αἰθερίους κόλπους
ἐλάτε νὰ τρυφήσετε.

Οἱ Μάγοι τῆς Ἀνατολῆς στὸν κορυφαῖον τῆς Βουλῆς

Πρωθυπουργὸ καὶ χάρμα
τῆς ἡμέρας,
πέτα μὲ φλέγον ἄρμα
στοὺς αἰθέρας.

Τὸν σβέρκο μας θὰ βγάλωμε
καὶ πάλι,
πλὴν ὅσα κι' ἂν σοῦ ψάλωμε
χαλάλι.

Δώστε μας καὶ κουδούνια
νὰ κουδουνίσωμε,
καὶ βάλτε τὸν στὴν κούνια
νὰ τὸν κουνήσωμε.

Τοῦτον νὰ προσκυνᾷτε
τὸν μόνον Ἄρη μας,
καὶ μὴ μᾶς τὸν ξυπνᾷτε
τὸν κανακάρη μας.

Δώστε μας καὶ φασκιά
νὰ τὸν φασκιάσωμε,
μὰ καὶ καμπόσ' ἀσκιὰ
νὰ τὰ φουσκώσωμε.

Δώστε μας καὶ μπαλόνια
γὰρ νὰ δρώσωμε,
κι' ἀπὸ ψηλὰ γαλόνια
νὰ μωραίσωμε.

Ἐλευθεροὶ καὶ σκλάβοι
φέρτε τάλαντα,
καὶ χάρτινο καράδι
γὰρ τὰ Κάλαντα.

Φέρτε μας καὶ κοτόπουλα
ψημένα,
γάλους καὶ γουρουνόπουλα
θρεμμένα.

Κοιλιὰς ὑγειονόμων
νὰ γεμίσωμε,
καὶ τούτους κατὰ νόμον
νὰ τιμήσωμε.

Δώστε μας καὶ σταυροὺς
νὰ τοὺς κρεμάσωμε,
κι' ἱππότας ἀργυροὺς
νὰ τοὺς θαυμάσωμε!

Πρόδοις γὰρ χαρὰ σας
μαγειρεύεται...
βαστάτε τάντερά σας
καὶ χορεύετε.

Τὴν Πρόδοις μὲ φόρους
τὴν σαλπίζομε...
ἐρρίξαμε τοὺς σπόρους
κι' ἄς ἐλπίζωμε.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος ὁ γῆκαν νὰ τὰ ποῦν κι' ἐφέτος.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου ἔμερα πρώτη,
μαγεδοῦν Χριστόψωμα, καὶ δὸς του φαγοπότι.
Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, χαρὰ γὰρ τὴν πατρίδα,
γύρω στὸ δένδρο τῆς Ἀρχῆς

πολλοὶ προσμένουν εὐτυχεῖς
μὲ μάτια σὰν γαρίδα.

Δένδρο Χριστουγεννιάτικο
γὰρ λίγους καρποφόρο,
μὰ γὰρ πολλοὺς σακάτικο,
ξερό, καὶ δίχως δῶρο.

Δένδρο ψωριάρικο, παιδιά,
ποῦ τῶφαγε σαπίλα,
καὶ πέφτουν κατὰ γῆς κλαδιά,
καὶ μακραμμένα φύλλα.

Τὴν κλαῖν' ἔδω, τὴν κλαῖν' ἐκεῖ
τὴν γέρικη κουφάλα...
δένδρο νὰ βγάλῃς ἐρλικὴ
καὶ κούτσουρα μεγάλα.

Δένδρο γὰρ ξύλα κούτσουρα, δένδρο γὰρ τὴν φωτιά,
δένδρο μὲ νομοσχέδια γεμάτα καὶ χαρτιά,
δένδρο, ποῦ τὸ κατὰκαψαν Ρωμηῶν ἀστροπελέκια,
δένδρο, ποῦ τὸ πελέκησαν ἀλύπητα πελέκια.

Δένδρο τῆς νέας γνώσεως καὶ τῆς βαθειᾶς σοφίας,
παθὼν ἐξ ἀτροφίας,
κι' ὅμως τὸρέγεται καθεὶς,
καὶ τὸν καρπὸν τοῦ σὺν γευθῆς
ὥσάν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ ἐκ τῆς Ἑδῆς δὲν βγαίνει,
ἐξ ἐναντίας μάλιστα μπαίνει καὶ παραμπαίνει.

Καὶ τρέχει πλάσις νηστικὴ
κοντὰ τοῦ νὰ καθίσῃ,
καὶ βεβαδόνουν μερικοὶ
καὶ τώρα πῶς θ' ἀνθίσῃ.

Κλάματ' ἀκούει περισσά,
καὶ μ' ὄλη τὴ σαπίλα

βγάζει για κάποιους τὰ χρυσὰ
τῶν Ἑσπερίδων μήλα.

Δένδρο μεγάλο κι' ἀγλαὸ
τοῦ τόπου τοῦ μουφλούζη,
κι' ἀκούμε γύρω του λαὸ
λυπητερά νὰ σκούζη.

Δὲν πληρόνω σὰν καὶ πρῶτα,
δὲν πληρόνω νέους φόρους
για πατέρας λιμαδόρους,
οἰνοπνεύματα καὶ φῶτα.

Πᾶν τὰ λόγια σας χαμένα,
καί' στὸ μέλλον ἀπὸ' μένα
δὲν θὰ γίνη τέτοιο φιάσκο...
δὲν πληρόνω γιατὶ χάσκω,
καὶ τὸ δίκιο μου δὲν βρίσκω
κι' ὅλο παίζω Καραῖσκο.

Δὲν πληρόνω για φεργάδες,
δὲν πληρόνω για στρατούς,
δὲν πληρόνω για φαγάδες,
ποῦ μοῦ κάνουν τοὺς κουτούς.

Δὲν πληρόνω για γαλόνια,
δὲν πληρόνω για σειρήνια,
δὲν πληρόνω για σαλόνια
καὶ χρυσοκανθάρων σπήνια.

Μὲ δὴδὸ λόγους σοβαροὺς
σᾶς τὸ λέω νέτα σκέτα :
δὲν πληρόνω για χορούς,
δὲν πληρόνω για παρκέτα.

Δὲν πληρόνω νὰ παχαίνουν ἢ κοιλιὰς ὑγειονόμων
κι' ἢ κοιλιὰς τῶν φιφυτοῦ,
καὶ καταμεσῆς τῶν δρόμων
νὰ μοῦ λένε: φτοῦ σου, φτοῦ.

Τοὺς εἰσπράκτορας τῶν φόρων μὴ μοῦ στέλλετε σὰν πρῶτα,
θέλω πρᾶ κι' ἐγὼ μαζί σας νὰ περνῶ ζωὴ καὶ κότα.

Ἔβαλα μὲ σᾶς μισαλό,
γδάρετέ μου τὸ τομάρι,
καὶ μ' ἀλύπητο στηλιάρι
λύστε μου τὸν ἀφαλό.

Ἄρον ἄρον κλείσετέ με
μέσ' στὴ μαύρη φυλακή,
μετανάστη στείλετέ με
μέσ' στὴν Ἀμερική,
καὶ γυμνὸν ἀφήσετέ με,
πάρτε μου καὶ τὸ βρακί.

Μέσα' στὰ καλά μου τᾶλλα
ξερριζώστε μου τὰμπέλια,

κι' ἄς μὴν εἶναι' στὰ βαρέλια
μήτε μιὰ ρετσίνας στάλα.

Φόρους ἄκουε καὶ πέρνα,
καί' στὴ γῇ τοῦ ραχατιοῦ
δὲν πληρόνω για Κουδέρνα
καὶ Βουλαῖς τοῦ κρεβατιοῦ.

Δὲν πληρόνω για τοὺς ὕπνους
τῶν πατέρων τοὺς γλυκοὺς,
δὲν πληρόνω καὶ για δειπνοὺς
τῶν Σωτήρων μυστικούς.

Δὲν πληρόνω' στὰ' χαμένα
για νὰ βλέπω τὸν καθένα
Φασουλῇ καὶ Περικλέτο,
κι' ἀπ' τὸν νοῦ σας βγάλετέ το.

Ἀπεφάσισα νὰ γίνω γνωστικός καὶ νουνεχής,
καὶ δὲν δίνω πρᾶ λεφτὸ
νᾶχω δένδρα σὰν κι' αὐτὸ
τῆς ψωριάρας τῆς Ἀρχῆς.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα, νέα χαρὰ μεγάλη,
κι' ἐμεῖς οἱ δύο' ὅγῃκαμε νὰ σᾶς τὰ' ποῦμε πάλι
μὲ τέσσερης θαλασσινούς ἀπάνω' στὸ κεφάλι.

Δένδρα Χριστουγεννιάτικα καρποφοροῦν μεγάλα,
κι' ἐμεῖς τοῦ Δένδρου τῆς Ἀρχῆς θρηνοῦμε τὴν κουφάλα.

Ὅρὲ κυττάξτε' ἔλατο...
μὰ τέτοιο δένδρο γέλα το,
μὰ τέτοιο δένδρο κλάψε το,
καὶ κόψε το καὶ κόψε το.

Εἰς τὸν Ἰσκιό τῆς ἐλάτης
κάθετ' ἕνας Στρατηλάτης,
ποῦ μᾶς' χόρτασε ψωμί.

Τοῦτος θᾶβρη τὰ νερά μας...
καὶ τοῦ χρόνου... γεῖα χαρὰ μας,
κι' ἀπὸ ταίπουρα ζουμί.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκτωρ δ' Σαραφίδης, ἕνας γιατρὸς μεγάλος
στὴν πόλιν τῆς Κωνσταντίνης ἔσον κανέναν ἄλλον,
ἡραδωνίσθη τώρα τὴν ἀκλεχτὴν Εἰρήνην,
τοῦ Χάιτα τὴν κόρην, ἄδρων θελγῆτρων κρήνην.
Κι' ὁ Φασουλῆς ἐξ ὀλης καρδίας του συγγαίρει
μνηστέρων καὶ γονέων σφίγγων θερμὰ τὸ χέρι.

Ὁ Δύλλογος Ἡθοποιῶν, ὁ δ' ὄρασιν ὄρων μεγάλων,
Δελτίον καλλιτεχνικὸν ἐξέδωκε καὶ πάλιν,
ποῦ καὶ τὸν Ἀνδρονόπουλον ἔχει τὴν μακαρίτην,
τῆς ἐποχῆς τῆς παλαιᾶς ἱστορικῆς τεχνίτην.

